

**[Ludvig Christensen.]**

danske Befolkning som Resultat deraf kom til at gaa ledig, kunde det godt være, at Importørerne opdagede, at de var blevet stillet paa samme Maade som Amerika, da det omtrent fik alt Guldet, nemlig saaledes, at det havde ingen Kunder mere. Paa samme Maade vilde det gaa Importørerne. Naar de havde faaet alt, hvad de i Øjeblikket kræver, vilde de opdage, at der ingen Købere var til at aftage alle de mange Varer, selv om det var billige Varer, de indførte her til Landet. Derfor tror jeg, det er meget godt, at det ærede 3die Medlem for Iste Kreds ikke har den Magt, han i sin Tale gav Udtryk for at ønske sig.

**Hendriksen:** Det radikale Venstres Ordfører, det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen-Drusebjerg), mente ikke, at Forholdene saa ud til at medføre en Afvikling, og troede, at jeg havde lagt for meget ind i § 7, idet det ærede Medlem overhovedet ikke tillagde denne Paragraf nævneværdig Betydning. I de samme Vendinger, men dog ikke saa stærkt, udtalte Venstres Ordfører (Stensballe) sig; han havde heller ikke megen Tro paa denne Paragrafs Betydning, i hvert Fald ikke saa stor Tro, at den kunde flytte Bjerge. I Modsetning hertil vil jeg hævde, at jeg har nogen Tro paa, at denne Paragraf har sin Betydning, og hvis man ikke skulde tro paa, at den havde Betydning, vilde det være aldeles meningsløst, at man i det andet høje Ting indførte denne Paragraf, og at Handelsministeren tiltraadte det. Jeg vil med Formandens Tilladelse citere de første Linier af Paragraffen. Der staar:

„Med Henblik paa Spørgsmaalet om Afvikling“ — jeg beder ærede Medlemmer om at lægge Mærke til Ordet Afvikling — „af de gældende Valutaforanstaltninger nedsættes der et Udvalg, som til Rigsdagen saa vidt muligt inden 1. Maj og senest 15. September 1934“ ... Det er dog ganske klart og tydeligt, at Meningen er, at man vil afvikle denne Lov. Det paagældende Udvalg, der faar en meget alsidig Sammensætning, som de ærede Medlemmer ved, faar til Opgave at gøre Indstilling til Rigsdagen om de Foranstaltninger, der er nødvendige for at afvikle Loven. Saa maa man vel have saa megen Tro og Tillid til Rigsdagen, at man kan mene, at der kan lægges noget positivt ind i en Bestemmelse af den Karakter.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Handelsminister, som ar-

gumenterede ganske ved Siden af. Den højtærede Minister dvælede ved, at jeg havde rettet Bebrejdelser imod Regeringen — det var Bebrejdelser, jeg rettede mod den høje Regering i Begyndelsen af min Udtalelse; disse Bebrejdelser maatte fornuftigvis være ganske uberettigede, for, tilføjede Ministeren, er der noget Sted i Verden sket en Bedring, siden Valutaordningen blev gennemført her i Landet? Jeg ved overhovedet ikke, hvad en Bedring rundt omkring i de andre Lande, i den store Verden, har med denne Sag at gøre. Det, der er Tale om, er ikke, hvorvidt der er sket en Bedring eller Forværrelse af Forholdene. Det, der er Tale om, er at gennemføre virkelig effektive positive Foranstaltninger, der skal værne de økonomiske Forhold her i Landet. Den højtærede Minister maa dog være enig med mig paa dette Punkt, men det forekommer mig, at han ryster paa Hovedet. Paa dette Punkt maa der dog være Enighed, der maa være Enighed mellem os om Maalet. Det, der er Uenighed om, er Midlerne. Jeg mener, at de Midler, her er Tale om, de Midler, der ligger inden for Forslagets Rammer, ikke er de rigtige. Jeg mener, at der skal andre Foranstaltninger til: Handelstraktaterne bør opsiges, og Mestbegunstigelsen, der har spillet Fallit overalt i Verden og ikke mindst her i Landet, skal væk, skal hen, hvor Peberet gror; den har vi ikke Brug for. Jeg mener ogsaa, at der maa Toldforanstaltninger til. Jeg mener, kort sagt, at der skal bringes helt andre Midler i Anvendelse end dem, der er Tale om i det foreliggende Lovforslag. Derfor argumenterede den højtærede Minister helt ved Siden af, naar han sagde, at der fornuftigvis ikke kunde rettes Bebrejdelser imod Regeringen eller imod ham, fordi det ikke var bedre nogetsteds i Verden. Det har jeg heller ikke paastaet. Jeg kender Forholdene i Verden lige saa godt som den højtærede Minister, i hvert Fald paa disse Omraader, og jeg ved udmærket godt, hvorledes Forholdene er herhjemme. Maa jeg spørge den højtærede Minister, hvorfor er han gaaet med til § 7? Det er netop en Afviklingsparagraf. Maa Meningen ikke være den, at den højtærede Minister ogsaa vil gaa ind paa Afvikling af de Bestemmelser, han nu hævder, vi ikke kan undvære, og ikke ønsker at erstatte ved andre? Nej, det var et værdiløst Forsvar, den højtærede Minister fremsatte.

Der er ingen Uenighed mellem den højtærede Minister og mig — det tror jeg i hvert Fald ikke — om det foreløbige